

kunde være hensigtsmæssigt at ombdanne det saaledes, at det dog kunde blive mere tilfredsstillende for nogle af os, end det nu er. Den høitagede Finanzminister anførte forskjellige Raal, der viste, hvorledes den Pensionshyrde, vi nu have, Raar for Raar er aftaget, men jeg tror, at vi, for at vi vel kunne komme til at se Resultatet og dømme derom, maa bede den ærede Finanzminister oplyse, hvor meget af denne Medgang der er kommet over paa de pensionsberettigede Embedsmænd fra Hertugdømmerne, som vi have faaet en Godtgjørelse af Preussen for fremdeles at pensionere, for at vi kunne se, om ikke denne Medgang forholdsvis mere skriver sig fra de tidligere i Hertugdømmerne ansatte Embedsmænd, som jo vitteligt mere og mere anfattes i andre Embeder omkring i Danmark, hvorved altsaa Pensionen bespares. Der som det maatte vise sig, at en større Del af denne Medgang i Pensionerne hidrører fra dem, som tidligere vare Embedsmænd i Hertugdømmerne, og som vi ere forpligtede til at pensionere, naar de ikke paa Ny blive ansatte i Embeder, saa vil den Medgang, der er oplyst at have fundet Sted, ikke have saa meget at betyde, thi det der skal have Betydning for os med Hensyn til den ordinære Pensionering, er, hvor meget den nuværende Stats Embedsmænds Pensionering ubelukkende i og for sig er gaaet ned i disse Raar, vi kunne ikke ret dømme om dette Forhold, førend vi faae en saadan Opgivelse. I Dvrigt vil jeg lige den høitærede Finanzminister en Kompliment. Han oplyste, hvor mange af de Embedsmænd, som fremdeles ere pensionsberettigede, der ere gaaede af, men han indrømmede os, at Lagerne ere fast ansatte i en lang stor Udstrækning end tidligere, og dette ligger aabenbart i den høitærede Finanzministers Dygtighed til at gjenneføre sin Pensionslov. Vi havde i Udvalget meget med ham at gjøre, fordi vi vilde begrænse ogsaa Antallet af de Lager, der skulde være pensionsberettigede, men den høitagede Finanzminister, som den Gang var Justitsminister, var saa behagelig at forhandle med og saa indtagende over for os, at han virkelig vil os til at saafalde vore Forslag, og naar Antallet af de pensionsberettigede Lager er blevet saa meget større, saa have de virkelig ikke Andre at takke derved end ham. Det slog mig, da jeg hørte denne forunderlige Modsigelse, at de pensionsberettigede Lagers Antal var stegt meget, og jeg kunde derfor ikke undlade at gjøre opmærksom paa, hvor Grunden dertil maa søges. Dette er, hvad jeg for Dieblicket har at anføre i Anledning af den ærede Ministers Aftalefer.

Finanzministeren: Efter den Maade, hvorpaa den ærede Forslagsstiller har taget Sagen, tror jeg ikke, det for Dieblicket er rigtigt for mig at udtale Mere end et Par Bemærkninger. Den første er den, at jeg frygter for, at jeg ikke tør til egne mig den Ros, det ærede Medlem vilde give

mig med Hensyn til Jørgelsen af Antallet af de pensionsberettigede Lager, thi den er fremkommen enkeltvis, Stykke for Stykke, eftersom det har vist sig ønskelig, at der kom nye Lager frem paa de forskellige Steder omkring i Landet. Besøllingen har ganske vist ønsket en saadan Jørgelse af Lageres Antal, og paa den Maade har den Erkjendelse arbejdet sig frem i Rigsdagen, at Jørgelsen var hensigtsmæssig. Alt, hvad jeg i denne Sag har gjort, er, at jeg efter Cone og med det ærede Medlems Bistand værnedes om Opretholdelsen af Distriktslagersnes Stilling i Almindelighed, men jelsø Antallet af dem, for jeg ikke tør at have havt nogen Indsigelse paa, i det Mindste ikke ved Pensionslovens Behandling. Den anden Bemærkning, jeg anser det for min Pligt at fremføre, er den, at jeg maatte anse det for grundlovsstridigt, at opstille en almindelig Regel om, at Embeder ikke maatte fast besettes, før efter et vist Antal Aars Forløb. Jeg veed meget vel, at noget Saadant er ifet med Hensyn til enkelte Embeder, men man maa ikke ikke deraf drage den Slutning, at hvad man saaledes har kunnet enes om med Hensyn til enkelte Tilfælde, vilde kunne opstilles som en almindelig Grundsetning uden at derved det hele Forhold, hvorunder Grundloven betragter Stats tjenesten, vilde blive forrykket. Til Slutning vil jeg blot sige dette: Naar de ærede Forslagsstillere og deres Meningsfæller kom til noget nærmere i det Enkelte paany at overveie, hvor stor en Pension de høit lønnede Embedsmænd bør kunne naae gennem en lang Tjenestetid, er det dog vel et stort Spørgsmaal, mine Herrer, om de da virkelig vilde fastholde den Ansuelse, at den Pension, som nu er hjemlet, er for høi. Saalenge Sagen tages, i sin Almindelighed, er man meget let tilbøjelig til at betragte det Pensionsbeløb, der gaar over 2000 Rd., som høit, men der er vistnok Mange blandt de ærede Medlemmer, som altfor godt kende Penge og Penges Værd, der altfor godt kende Forholdene, saaledes som de have udviklet sig her i Landet i de 20 Aar, siden Pensionsloven af 1851 blev vedtaget, til at de virkelig skulde fastholde den Mening, at en Pension af over 2000 Rd. er for høi for Statens høieste Embedsmænd, som have arbejdet i Statens Tjeneste igjennem en saa lang Aarrække, at de overhovedet ere i Stand til at faae den høieste Pension. Mon det virkelig kan være de Herrers Mening, at Staten for Gy ikke skulde vilde unde en gammel Departementschef den Pension, som Banken giver en af sine Kontorchefer?

Bøffen: Hvad angaar de Betragtninger, hvormed den høitagede Finanzminister støttede sine Indvendinger mod Forslaget, da er det vanskeligt strax at gribe dem i Flugten og fastholde deres Betydning, men det forekommer mig, saavidt jeg hørte, at hans Beregninger vare anstillede